

aanvankelijk niet eens met mijn voornemen om te gaan hockeyen. Maar gelukkig was de chef van mijn vader ook een hockeyfan en dat gaf de doorslag. Ik mocht lid worden van HDM. Hockeytechnisch liep ik achter bij mijn leeftijdsgenoten, maar ik kon wel uitmuntend trappen. Dus al snel verhuisde ik van het veld naar het goal.”

HDM VAN HOUTRUST NAAR AMONSVLAKTE

De Haagsche Deltsche Mixed was in 1908 opgericht en speelde aanvankelijk op Houtrust. In 1938 kon een eigen terrein bespeeld worden op de Amonsvlakte. De flatgebouwen rond het Willem Royaardsplein bestonden nog niet. Je bereikte de velden door het ijzeren hek aan het einde van de Waalsdorperweg te passeren. Het hoofdveld grensde aan Clingendael en lag voor de plek, waar nu de Ruychrocklaan eindigt. In de periode voor en na de verhuizing behoorde HDM tot de beste clubs van Nederland. In totaal werd tussen 1924 en 1942 zeven maal de landstitel behaald. In 1992 lukte dat de mannen nog een keer. Toen Veentjer lid werd, was de club echter afgezakt. *“Wij hadden een goed team en zijn dan ook snel gepromoveerd. In ons team speelde bijvoorbeeld Frans Fiolet, die ook deel zou uitmaken van het Nederlands elftal. Kees Bovelander was ook heel handig met de stick. Hij kon zijn pols razendsnel omrollen, zodat hij een backhand met de bolle kant loeihard in de bovenhoek kon slaan. Het was weliswaar verboden met die kant te slaan, maar het ging zo snel, dat geen scheidsrechter het zag. In die tijd was het overigens bijna niet te doen om met een backhand te scoren. Als ik zag dat een tegenstander de bal links van hem kreeg, wist ik dat ik hem makkelijk zou stoppen.”*

LEF

Veentjer beschikte over uitmuntende reflexen en kon met beide benen trappen. Hij was in die periode de beste lijnkeeper van Nederland, maar het uitlopen vond hij lastiger.

De uitrusting van de keeper in die tijd was minimaal. De benen werden beschermd door opgevulde cricketlegguards en het kruis door een tok. Je droeg een trui tegen de kou en een pet tegen de zon. Dat was het. Met de zware houten Karachi sticks schoot men de witgeverfde kurken bal overigens minder hard dan tegenwoordig. Toch vergde het wel enig lef om je goal ten koste van alles schoon te willen houden.

Doelman Jan Veentjer

CLUBLEVEN

Het clubleven vulde bijna alle vrije tijd. Op maandagavond was Jan Veentjer al weer op de club om te helpen bij het maken van het clubkrantje. *“De hele meute kwam dan in het clubhuis bij elkaar. Natuurlijk werd er dan uitvoerig gepraat over hoe goed iedereen wel niet geweest was. Maar het clubkrantje moest ook in elkaar worden gezet. De uitslagen van zondag werden vermeld, maar natuurlijk ook de opstelling voor de volgende keer. Gelukkig was er een meisje dat snel kon typen. Alle spelers werden vermeld met voornaam en al, dus dat was een enorm geratel van de tikmachine. Daarna moest de inkt in de stencilmachine worden gedaan. En dan maar draaien aan het ding. Eerst de ene kant van het*

VADER EN ZON KRUIZE

Bondscoach Ab van Grimbergen verheugde zich op dit toernooi. Hij had al eerder een besluit genomen. De achttienjarige Ties Kruize moest gaan debuteren. Hij had in de competitie een erg goed seizoen achter de rug. Hij speelde al drie jaar hoofdklasse bij HHIJC. Het was nu hoog tijd, dat hij in zijn vaders voetsporen zou treden. Jan Hendrik Kruize (1925-1992), die altijd werd aangesproken met Roepie, had als aanvaller van het nationale elftal een ongekend record gevestigd: hij had in zesenvijftig interlands het verbijsterend aantal van negenenzestig goals gemaakt.

Hoe was hij toch aan die aparte roepnaam gekomen? Ties Kruize: *“Hij had twee oudere zusters Els en Sieke, die hem voornamelijk als ‘broertje’ aanspraken en dat werd verbasterd tot Roepie!”* Die twee zussen kwamen trouwens ook voor en na de oorlog uit voor het Nederlands hockey elftal. Ties vertelt verder over de familie: *“Mijn vaders oudere broer Ekkie emigreerde in 1956 naar de USA, waar hij al snel captain werd van het Amerikaanse hockey elftal en wel meedeed met de Olympische Spelen, terwijl het Nederlandse elftal thuisbleef vanwege de communistische machtsgreep in Hongarije. Hij is overleden, maar ik bel nog geregeld met zijn vrouw, mijn ruim negentigjarige tante!”*

Met een familie die zo veel internationals telt, is het niet vreemd dat je een tik van de stick meekrijgt.

ROEPIE INVLOEDRIJK

Al op zijn veertiende jaar speelde Roepie Kruize in het eerste team van Laren. Na de oorlog kwam hij naar Den Haag en maakte deel uit van de bronzen en zilveren hockeyploeg. Zijn invloed op het Nederlandse hockey is hors-categorie gebleken. Vanaf 1947 ging hij met het Haagse HHIJC de stijl en de strategie van de Indiase hockeyers imiteren. Met kort gegroepeerd spel afgewisseld met een dieptepass werd de tegenstander aangepakt. Met HHIJC werd Kruize vier maal kampioen van Nederland. Hij was zo

goed, dat in Amsterdam zelfs een straat naar hem genoemd is. In 1969 kon Kruize zijn ideeën over hockey vorm geven als bondscoach. Maar daarbij liet hij het niet. Hij moest de prille dynastie voortzetten. Zijn zoons hielden alle drie al van hockey en leken voldoende talent te hebben, maar was dat voldoende?

DE JUISTE BENADERING

Het creëren van een dynastie is een buitengewoon lastig karwei. Natuurlijk, de kinderen krijgen een goede genetische erfenis mee. Toch kent de wereld vele kinderen van balvaardige ouders, die verkrampen als ze een bal aangeworpen krijgen. Het genetisch toeval speelt een rol. Stel dat die factor op orde is, dan zijn er nog veel potentiële valkuilen. Kinderen kunnen in opstand komen tegen de ouderlijke dwang. Of ze kunnen bezwijken onder de stille druk of de uitgesproken verwachtingen. Of ze moeten ook nog eens uitmuntend viool leren spelen en raken in de war waar het nu echt om gaat. Of ze krijgen groeistuipe en raken geblesseerd. Het is vooral de attitude

van de ouders, die veel kapot kan maken. Veel jeugdcoaches klagen over het eeuwige gezeur van de ouders langs de kant. Niet voor niets dat de Bolletieri Academy de ouders van talentvolle tenniskinderen contractueel bindt aan gedragsregels. Voldoe je daar als ouder niet aan, dan wordt de opleiding gestopt. Welke strategie zou Roepie Kruize toepassen?

Roepie Kruize

HAAGSE DIERENTUIN

De Haagse Dierentuin vormde het decor voor de eerste volleybalwedstrijd die op de televisie werd uitgezonden. De Nederlandse Televisie Stichting (NTS) zond op 26 februari 1956 de beelden uit van een samenvatting van de door Nederland van België met drie tegen twee gewonnen interland, die een dag eerder was gespeeld.

Een groot probleem voor de ontwikkeling van het Nederlandse volleybal was het gebrek aan goede overdekte sportaccommodaties. Men moest zich in de regio vaak behelpen met de gymzalen van de middelbare scholen waar de accommodatie voor de toeschouwers vaak tekort schoot. Gelukkig kon men in Den Haag nog uitwijken naar de Dierentuin, die inmiddels enigszins in verval was geraakt maar voor dit soort sportevenementen kon worden ingezet.

Den Haag kreeg pas in 1965 voor het eerst de beschikking over een uitsluitend voor sport ontworpen hal, gelegen aan de Steenwijklaan.

BLOKKEER IN RIJSWIJK

Rijswijk was dus lang het epicentrum van volleybal. Maar er kwamen tegenkrachten op gang. Buurgemeente Voorburg leek de rally zelfs voor langere tijd naar zich toe te trekken, toen DES met de jonge toppers Frank Constandse en Jacques de Vink in 1964 de landstitel afpakte.

De Vink (1943) oogt nog steeds slank en fit en zit op het puntje van zijn stoel in zijn Rijswijkse woning als hij vertelt: *“Wij hadden bij DES in Voorburg een ijzersterk team met de geweldige trainer Hoogerwaard. Spelers uit de Haagse regio vormden dan ook de kern van het Nederlandse team dat werd uitgezonden naar de Olympische Spelen van Japan dat jaar. Het was de eerste keer dat volleybal op het programma stond. Maar Hoogerwaard mocht niet mee, waarschijnlijk door machinaties van zijn baas, die politiecommissaris in Voorburg was en ook bestuurslid van de NeVoBo. Hoogerwaard was woest, vertrok bij DES en meldde zich aan bij Blokkeer, de tweede club van Rijswijk. Daarmee begon het succesverhaal van Blokkeer, want de spelers gingen met hem mee.”*

Kampioensteam Blokkeer 1964/65

Het Rijswijkse Blokkeer werd hierna tussen 1974 en 1978 vijf maal achtereen kampioen van Nederland. De Voorburggenaren keken met lede ogen toe.

JACQUES DE VINK

Samen met de atletische Joop Tinkhof was De Vink de eerste gesponsorde speler van het land. Dat kwam goed uit voor de student sociologie, die later bij het ministerie van VWS emplooi kreeg. Nadat hij gestopt was met topsport werd hij trainer. De Vink: *“Ik heb dat niet lang gedaan, want ik begon me kapot te ergeren aan het matige niveau van de meeste spelers, zelfs al speelden zij in de eredivisie. Je legt het uit, je doet het voor en dan kunnen ze het nog niet.”*

Hij springt van zijn stoel op en doet voor hoe je met kleine veranderingen in je lichaamshouding een schijnbeweging kan maken om te voorkomen dat de tegenstander ziet dat je een bal langs de lijn smasht. Hij strekt dan zijn armen en legt vier vingers van de ene hand

een negatieve invloed gehad op de waardering van Krajicek voor Laudin. Toen Richard veertien jaar oud was, scheidden zijn ouders. Petr verdween uit het zicht. Richard koos partij voor zijn moeder. Het was een moeilijke tijd voor hem. Vader en zoon raakten voor lange tijd gebrouilleerd. Petr bleef echter gedurende die periode bevriend met Laudin en vroeg hem later zelfs Michaëla, zijn dochter uit zijn tweede huwelijk, te trainen.”

LAUDIN VLUCHT

Laudin had in 1969 Den Haag uitgekozen als zijn nieuwe woonplaats, nadat hij geen toekomst meer zag in zijn geboorteland Tsjecho-Slowakije. De Russen hadden het land in 1968 overweldigd en onder

Richard Krajicek en Marian Laudin, 1984

het communistische regime verslechterden de omstandigheden in rap tempo. Zijn vlucht werd hem door de autoriteiten zeer kwalijk genomen. De echtgenoot van zijn oudere zus heeft er zelfs lange tijd over geklaagd, dat de voortgang van zijn carrière door Laudins vertrek is belemmerd.

Laudin was drieëntwintig jaar toen hij naar Nederland vluchtte. Op dat moment stond hij achtste op de Tsjechische ranglijst. Niet gek, als je bedenkt dat Tsjecho-Slowakije toen een beduidend sterker tennisland was dan Nederland.

Laudin over de eerste jaren in Nederland: *“Pas na drie jaar kreeg ik de Nederlandse tennisondersteuning en toen pas mocht ik aan de nationale kampioenschappen deelnemen. Ik heb drie maal nipt in de halve finale verloren. In mijn beste jaar stond ik op de tweede plaats van de nationale ranglijst achter Tom Okker.*

Inmiddels was ik tennisleraar geworden en gaf in die tijd vaak twaalf uur per dag les en ook nog eens de halve zaterdag. Dat doet je wedstrijdtennis geen goed. Ik was soms zo gaar van het lesgeven, dat ik verlangend naar de lucht keek of ik misschien regenwolken kon ontdekken. Regen betekende immers: geen tennisles die dag!”

LEIMONIAS

Laudin was aanvankelijk liefdevol door de penningmeester van Leimonias, Eckhart Bos, in huis opgenomen en heeft ook een jaar voor die club competitie gespeeld. Maar op die club vond hij nauwelijks tegenstanders van formaat. Leimonias-coryfee Evert Schneider had een drukke werkkring, dus die was zelden beschikbaar. Laudin snakte naar een groepje, met wie hij dagelijks uren kon maken.

Laudin: *“Eens ging ik op Leimonias dan maar in mijn eentje op het muurtje spelen. Er kwam toen een aardige man op mij af of ik met zijn groepje wilde meespelen. Het was goed bedoeld, maar ze waren allemaal boven de tachtig! Ik ben toen op de METS gaan spelen, waar wel mensen van topniveau rondliepen met wie ik kon spelen.”*

team van de Metselaars ook landskampioen. Vanaf 1980 vormden ze immers samen het beste mixed dubbel van Nederland.

PROFCARRIÈRES

Marcella Mesker wist uiteindelijk de eenendertigste plaats op de wereldranglijst te bereiken. Een gescheurde knieband beëindigde haar carrière toen ze zevenentwintig jaar was. De journalistiek werd haar tweede roeping. Maar hoe verging het Huub van Boeckel? Zijn beste resultaat in een grandslam toernooi was het bereiken van de derde ronde van de Australian Open, waarin hij het onderspit dolf tegen landgenoot Michiel Schapers.

Het leven op de prof tour was hard. Je moest dure verre reizen maken en geldelijk succes was niet verzekerd. In oktober 1985 bereikte hij zijn hoogste klassering met een 93ste plaats. Negen jaar lang speelde hij Davis Cup. Hoe knap deze prestaties ook zijn, in die tijd was dat niet voldoende om financieel binnen te lopen. Hij nam het besluit te stoppen met reizen. Hij moest zichzelf opnieuw zien uit te vinden.

HUB SHOES

Van Boeckel besloot, dat hij om serieus een tweede loopbaan te starten, allereerst diploma's moest zien te halen. Met de hem eigen onverzettelikheden haalde hij binnen korte tijd het VWO en het kandidaats economie. Van Boeckel: *"Ik startte in 1993 samen met Mark Koevermans een sportimport firma met het racketmerk Estusa als vlaggenschip. Boris Becker behaalde er triomfen mee, dus dat hielp. Desalniettemin moesten we er in de competitieve wereld van de tennismerken hard aan trekken."*

Koevermans vertrok. Van Boeckel bleef niet stil staan. Hij merkte, dat de markt voor sportief schoeisel hard groeide. Diverse grote merken nam hij in zijn assortiment. Maar waarom niet gestart met een eigen label? In 2004 richtte hij HUB Shoes op. Het harde werken wierp na

*Huub van Boeckel (r) en
Mark Koevermans*

enkele jaren vruchten af. Hij heeft nu een zaak in Berlijn en exporteert naar Frankrijk, Finland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Duitsland, Rusland, de Benelux en Groot Brittannië. Hub Shoes heeft momenteel zeventien man in dienst. Het succesverhaal continueert.

VOETBAL NOG WEL

Van Boeckel had in deze periode weinig tijd om te sporten, hoewel hij alles op alles zette om bij Quick te blijven voetballen. Ondanks incidentele blessures speelt hij nog steeds in het vierde team, wat voor zijn leeftijd opvallend genoemd mag worden. Tennis kwam op een lager pitje te staan. Zelfs op zijn vaste herendubbelavond op dinsdag was hij vaak afwezig. Maar in 2014 kwam ineens de drive terug om weer het maximale uit zijn tennisspel te halen. Met dezelfde gloed in zijn ogen en de wil om te winnen als in zijn profcarrière. Maar het ging nu niet om lawntennis. Het ging om de eeuwenoude voorganger van de sport op gravel en gras, die nu 'real tennis' heet.